

forbindelse med de aftaler, vi til sidst måtte lave med USA.

Det spiller en meget stor rolle for os, hvad det grønlandske landsstyre ender med at sige. Jeg håber, at vi mødes i næste uge. Jeg har tilbudt at komme derop, for at vi kan afslutte det her forløb, og så må vi så se, hvordan afslutningen bliver. Det spiller en meget stor rolle for os – Grønland har jo også bemærket i dag, at det spiller en meget stor rolle for alle Folketingets partier – så der er ikke tvivl om, at vi vil lytte meget omhyggeligt, og det har vi jo også gjort under hele forløbet. Så jeg er sikker på, at Grønland kommer til en ansvarlig og for Grønland væsentlig beslutning.

Kl. 18.40

Jeg har ikke skyndet på Grønland. Men vi har jo en tidsfaktor, som vi begge accepterede, da vi sad i Washington, hvor vi sagde, at det ville blive inden sommerferien. Det sagde både talsmanden fra Grønland og jeg, da vi sad i State Department. Vi har også haft alle brikkerne på bordet, og vi har haft alle diskussionselementerne, så vi kan også godt gøre os færdige.

Det sidste, der står tilbage, er principaftalen, som ikke har så meget med Amerika at gøre, men med Grønland og Danmark. Og jeg kan ikke se, hvorfor vi ikke skulle skrive det ned med den gode måde, vi samarbejder på, så man sikrer sig, at kommende regeringer ikke skulle få dårlige ideer og samarbejde dårligere.

Så til selve missilskjoldet. Man skal være opmærksom på, at der ikke træffes beslutning om, hvorvidt Danmark skal være en del af et missilskjold. Hr. Kuupik Kleist var også inde på, at vi havde lavet en aftale om, at vi så gratis kom med i missilskjoldet, hvis vi stillede Thule til rådighed. Det er der heller ikke noget om. Han har lyttet til en forsker, som normalt ikke rigtig rammer virkeligheden. Han rammer lige så meget ved siden af, som man gør, hvis man prøver at ramme Thule med en langtrækkende raket. Det er ikke meget værd. Der er ikke nogen aftale om det.

Det, der sker, er, at NATO i 2006 vurderer, om man kan lave det vidtrækkende missilskjold, og så tager stilling til økonomien. Det vil sige, at det er en NATO-finansiering, og der er ikke nogen fribilletter.

Man må være opmærksom på, at USA fik et chok den 11. september 2001, og det er så et spørgsmål, om USA's allierede og venner vil være med til at sørge for, at USA føler sig sikker i den nye verden. Der er jo ikke tale om, at vi her

har fået Danmark eller Europa ind under noget skjold. Det er det, vi skal gøre senere med udviklingen af missilforsvaret, hvis vi i øvrigt beslutter det.

Hvorfor skulle vi egentlig forhindre vores allierede i at føle sig mere trygge, hvis de føler, at dette skaber større tryghed for dem? Nogen her i salen siger jo, at det ikke virker. Jamen o.k., så virker det ikke, men hvis det ikke virker, behøver man ikke at være bange for, at kineserne skulle blive bange for det. Men det betyder altså kolossalt meget for Amerika, og de vil, som flere ordførere har sagt, oprette det, om det så bliver i Thule eller et andet sted.

Det, vi tager stilling til, er: Skal vi genere vores allierede? Skal vi skabe unødigt utryghed i deres sind? Det synes jeg ikke rigtigt at vi skylder amerikanerne. Vi skylder amerikanerne stort set det modsatte, nemlig at være med til at skabe tryghed – hvis det kan skabe den tryghed.

Det er også et missilskjold, som ikke kan stoppe en magt med store mængder langtrækkende missiler. Jeg kan fuldstændig tilslutte mig hr. Niels Helveg Petersens meget kloge bemærkninger om Kina. Kina ville kunne komme igennem det missilskjold, hvis det er muligt.

Jeg synes ikke, at det, jeg hører fra venstrefløjen, er særlig charmerende. Ud over den sædvanlige antiamerikanisme er det, at det er forfærdeligt, at man kan beskytte sig mod et missil. Så er vi jo vendt tilbage til den forfærdelige doktrin fra 1970'erne og 1980'erne, hvor man var sikre på, at man kunne smadre hinanden. Det gav kun én mulighed: Smadrer du mig, smadrer jeg dig. Det var en primitiv slå på-tæven, hvor den politiske dialog ikke havde en chance, hvis det gik galt.

Der opstår med det her en tredje mulighed, som jeg er helt sikker på at hr. Villy Søvndal vil synes er meget interessant, når han tænker nærmere efter, for han går også ind for fredelige politiske løsninger. Og jeg takker for de venlige ord om Mellempolitikken.

En dag, da Hans Enoksen og jeg var oppe at se på Thuleradaren – jeg vil godt give et eksempel, for det er faktisk ret malende – stod vi og så på de her forskellige skærme, som viser, hvor man kan følge et missil. Vi stod så bag amerikanerne, der fulgte et missil, der kom ind over skærmen, og så stod der, hvor mange minutter der ville gå, før dette missil ramte Wisconsin.

Nu stod der altså 18 minutter til Wisconsin, 17 minutter til Wisconsin, 16 minutter til Wisconsin, og jeg spørger ham så: Jamen hvad gør